

Девета глава БЕЗСЛЕДНО ИЗЧЕЗНАЛ

Леля Яна беше една от най-старите чистачки в гимназията. Гледаше си добре работата, не пускаше да се влиза в сградата преди да е ударил звънецът, не разрешаваше да се влиза в стаите със закуски, сутрин усърдно проверяваше всяка стая, да не би някой, успял да се промъкне, се е скрил. Винаги, когато някой от учениците ѝ се “опънеш” за нещо, тя веднага отиваше и се оплакваше на директора, защото сама не можеше да се справи. Понякога си служеше със своите съоръжения, като например метлата, за да внесе някъде ред. Разбира се, служеше си с точно обратната част, която беше от чисто дърво и където нямаше една сламчица от метла. Затова не веднъж ѝ бяха правили пакости – криеха ѝ метлата, парцалите, с които бършеше навсякъде, и най-различни други неща.

Най-вече, за да се усъмни, че някой е откраднал образеца, леля Яна имаше дългогодишен опит. Още на следващия ден, след като беше изчезнал, лелята разбра, че някой го е задигнал, защото нито една от другите чистачки не знаеше къде е той, нито един от учителите не отговори с “да”, когато тя запита всеки от тях, поотделно, дали са виждали някъде образеца, изпратен от Министерството на народната просвета.

Леля Яна беше попаднала на следа: знаеше, че непременно е работа на учениците. А това беше много, изключително много важно. Защото в гимназията имаше около деветстотин ученика и ученички, а ако се прибавеше към

тях помощният персонал и учителите, ставаха значително повече – около деветстотин и петдесет души.

Значи, това беше, според леля Яна, работа на някой ученик. Тя дори беше повече от уверена, че кражбата е извършена от истински калпазанин, дори, може би, повече – един, двама, трима. Леля Яна не пренебрегваше дори и това, че може и цял клас да направи такова нещо.

Лелята обърна цялата гимназия с помощта на другите чистачки, но никъде нищо не беше открито. Нито дори явна следа.

Тогава леля Яна отиде при директора.

- Другарю директор! – извика тя, като нахълта в кабинета му. – Другарю директор, някой от онези калпазани е откраднал образца.

- Какво? – скочи изненадан директорът. – Как така?

- Ами така. Изчезнал е. Няма го.

- Потърсихте ли го?

- Цялата гимназия обърнахме. Няма го.

- Че кой може да го вземе?

- Откъде ще знам. Никого не съм видяла да изнася нещо такова.

- Как ще видиш! Който го е вдигнал, няма да отиде при тебе, да ти го покаже и да ти каже: “Ето, аз взех образца и го занасям вкъщи”.

- А ако не е вкъщи?

- Може да го е заровил някъде. Може да го е скрил някъде, дори в училището. Хм! Много си позволяват напоследък! Бележки фалшифицират, образца откраднаха, през прозорците влизат, не спазват правилника. Много, много е! Ще изключат десетина и другите ще се оправят.

- А, другарю директор, няма да се оправят, нали ги знам.

- А ти сигурна ли си, че образецът е откраднат?
- Как да не съм сигурна! Никъде в цялата гимназия го няма.

- Потърсете го пак.
- Навсякъде обърнахме.
- Проверете във всяка стая в шкафовете и под катедрите.

- Ще проверим веднага, другарю директор.
- Не веднага. След часовете.
- Те могат да го изнесат дотогава.
- Няма. Не са толкова глупави.
- Как да не са!
- Не са, не са. Само са много мързеливи и гледат само с шмекерии да изкарат. Хайде, върви да го потърсиш пак в някой скришен кът.

- Отивам, другарю директор.

И леля Яна излезе. Отиде в стаичката, където стоеше помощният персонал.

- Ама, Маро, ма! – извика тя, щом влезе. – Маро, ма! Знаеш ли какво каза директора?

- Какво ма, Яно?
- Каза пак да го дирим из сградата.
- Защо той не го дири, ами ние?
- Шът, ма, Маро! Как ще го дири, нали е директор?
- Абе, нека си е директор! Аз се изкривих да се завирам на най-различни места.

- Ама как! Нали трябва да го намерим?
- Търси си го, щом толкова ти е притрябвал.
- На мене не ми трябва, ами на директора.
- За какво му е на директора? Той и без това връща учениците да се подстригват, а ученичките да си удължават полите.

- Така е, ама трябва да го намерим, защото там е показано точно.

- А, мислиш ли ма, Яно, че тези ученичори не са го изгорили вече?

- Как ма, Маро! Как така!

- О, Яно ма, те тебе ли ще чакат?

- А, Маро, да не би да знаеш къде е, ама не искаш да кажеш? Кажи, защото на директора...

- Боже, Яно, ма! Какви ги разправяш? Колкото ти знаеш, толкова и аз.

- Нищо. Пак ще го потърсим.

- Къде ще го търсим?

- Навсякъде.

- В целия град ли, ма, Яно?

- Ама, че си! В гимназията.

- Нали го търсихме?

- Директорът каза пак.

- Аман вече!

- Щом е казал директорът, трябва.

- Добре, добре!

- Той каза в стайте да го потърсим.

- И в стайте ли?

- Ами да.

- Как, сега ли?

- Не, ма. После.

- Кога после, ма?

- След часовете.

- А, добре. Аз рекох, че сега.

- Как сега, нали учат?

И леля Яна и леля Мара отидоха да бият звънеца за петия час.

Останалите чистачки също бяха търсили образца, но всичките усилия останаха безрезултатни. Леля Яна се стараше най-много, но и това не помогна на помощния персонал да открие изчезналия образец.

Като свършиха часовете, издирването започна отново. Шкафовете във всяка стая бяха прегледани, катедрите бяха надигнати, за да се види под тях, но от образца нямаше и помен.

Проверката стана във всички стаи до една. Претърсиха и всички кабинети, физкултурните салони – нищо.

Директорът не си беше отишъл още, когато леля Яна нахълта пак в неговия кабинет.

- Другарю директор, няма го.

- Щом го няма, утре пак ще го потърсите.

- Ама той е изчезнал.

- Как така изчезнал! Как така! Не е игла, за да се изгуби.

- Не е, ама...

- Не е, не е! Защо ме занимаваш с тези работи? Нямам си аз грижи, ами и този образец!

- Както кажете, другарю директор.

- Остави ме на мира!

- Излизам.

- Ако го намерите, само тогава ще ми се обадиш.

Разбра ли?